

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **vrchní inspektor nrap. J. H.**
proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. KRŘŘ-6/2021, čj. KRP H-105096-45/ČJ-2018-0500KR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech kázeňských (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5. 2021, č. KRVS-8/2021. Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích v platném znění (dále jen „zákon o

některých přestupcích“), kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 28. 8. 2018 v Pardubicích, na adrese Benešovo náměstí 2479, po předchozí slovní rozeprá nejprve slovně a poté i fyzicky napadl jedním úderem ruky do oblasti pravé tváře a krku svoji bývalou manželku M. H., kdy v důsledku tohoto jednání u jmenované došlo k drobné perforaci pravého ušního bubínku, za což mu byl uložen dle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), kázeňský trest, a to pokuta ve výši 5.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že spisový materiál soustředěný jednak v kázeňském řízení a jednak v trestním řízení obsahuje dostatečné podklady pro závěry, které správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí učinil, tedy pro výrok o vině žalobce a o uložení trestu, ačkoliv odůvodnění prvostupňového rozhodnutí považoval za poměrně stručné a v určitých ohledech nedostatečné. Žalovaný dále zrekapituloval obsah spisu, své úvahy při hodnocení důkazů a rovněž se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Považuje je za nezákonné, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu z důvodu porušení zásady volného hodnocení důkazů, zásady presumpce neviny a zásady *in dubio pro reo* pro „deformaci důkazů a jejich tendenční svévolné hodnocení“. Rozhodnutí pokládá za částečně nepřezkoumatelné pro opomenutí správních orgánů vypořádat se se všemi jeho odvolacími námitkami a zároveň pro podstatnou vadu správního řízení spočívající jednak v provedení nepřípustného důkazu a jednak v neprovedení důkazů navržených žalobcem.
4. Předně žalobce zdůraznil, že jeho obvinění je v plném rozsahu založeno pouze na tvrzení bývalé manželky, proti němuž od počátku stojí jeho tvrzení popírající jakékoliv násilí vůči ní v den 28. 8. 2018. Připomněl rovněž, že v předmětné době probíhalo rozvodové a opatrovnické řízení po rozpadu jeho manželství. Žalovanému vytkl, že k tvrzení jeho bývalé manželky přistoupil zcela nekriticky, důkazy hodnotil tendenčně či je zcela deformoval pouze za účelem potvrzení její výpovědi. Naopak důkazy v jeho prospěch svědčící hodnotil opět tendenčně v jeho neprospěch, případně je zcela pominul s nekonkrétním odůvodněním, že neobsahují žádné podstatné skutečnosti. Žalovaný se tedy dle něj neřídil zásadou presumpce neviny ani zásadou *in dubio pro reo*, neboť vždy volil skutkovou verzi pro žalobce méně příznivou.
5. Na rozdíl od žalovaného shledal jako zásadní zveličení samotného tvrzení M. H. o údajném úderu, k němuž nedošlo, a rovněž zjevnou eskalaci následků takového úderu v průběhu času. Upozornil na rozpory v informacích i podkladech své bývalé manželky, zejména na její nepravdivé tvrzení o policií pořízené fotodokumentaci zranění v den údajného napadení, chybějící nález na postiženém uchu v den údajného útoku při ošetření na neurologii, MUDr. Z. provedené otoskopické vyšetření bubínku den po napadení vylučující perforaci bubínku a závěr lékařského vyšetření MUDr. Z. dva dny po napadení o možné perforaci bubínku. Zdůraznil pak dvě možné skutkové verze nastíněné znalcem MUDr. L., a to že dne 29. 8. 2018 byl buďto bubínek celistvý anebo bylo vyšetření provedeno ledabyly. Žalovaný se však v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* přiklonil k variantě pro žalobce méně příznivé, aniž pro to měl jiný relevantní

důkaz, jednalo se o pouhou domněnku. Naopak důkaz lékařskou zprávou MUDr. Z. z následujícího dne, která konstatovala pouhou možnost perforace bubínku, žalovaný svévolně „deformoval a posunul ji do roviny naprosté jistoty“, že se o perforaci bubínku jednalo. Žalobce dále upozornil, že žalovaný při uvedeném hodnocení důkazů vycházel z nepřipustného důkazu, a to telefonické konzultace znalce MUDr. L. s lékařem MUDr. Z. týkající se nepřipustného doplnění skutkových zjištění, jež do té doby ve spise obsaženy nebyly. Znalec nesmí vyslýchat svědky a je oprávněn vycházet pouze z obsahu spisu, žalovaný tedy porušil ustanovení o řízení, pokud z takového důkazu vyvozoval vlastní skutková zjištění. Nadto se při vyšetření MUDr. Z. (netěsnost bubínku) mohlo daleko pravděpodobněji jednat o jeho ledabylost, než v případě vyšetření MUDr. Z. (dokonalá těsnost). Dle žalobce tak nebyla objektivně zjištěna žádná zranění u M. H., pouze zarudnutí bubínku dva dny po údajném napadení, resp. nebyla prokázána souvislost zarudnutí bubínku s tímto napadením. Rovněž popis skutku správním orgánem I. stupně je dle žalobce nelogický a nesprávný. Pokud je mu kladeno za vinu napadení jedním úderem ruky do oblasti pravé tváře a krku, pak bubínek, jež měl být následkem úderu poškozen, se nachází mimo tuto oblast.

6. Žalovaný se dále nevypořádal se zatajením lékařského ošetření na ORL dne 29. 8. 2018 ze strany M. H., což zpochybnilo její věrohodnost. Rovněž se nevypořádal se skutečností, že se M. H. nedostavila k MUDr. Z. na stanovenou kontrolu po 1 týdnu, ale až dne 19. 9. 2018, a s jejím tvrzením, že problémy odezněly až dva dny před kontrolou, ačkoliv znalec MUDr. L. uvedl, že obtíže nemohly trvat déle než týden. Toto je v rozporu se závěrem žalovaného o věrohodnosti M. H., že následky zranění nezveličovala. Žalovaný se nevypořádal ani s odvolací námitkou o prokazatelné lži M.H., že kvůli psychickým následkům tvrzeného napadení musela cca desetkrát navštívit psycholožku PhDr. N., což bylo výpisem úkonů z VZP vyloučeno. Rozhodnutí žalovaného je proto částečně nepřezkoumatelné, neboť každá důvodná pochybnost o věrohodnosti M. H. a její skutkové verzi může být za použití zásady *in dubio pro reo* důvodem pro závěr o žalobcově nevině, a tak žalovaný měl povinnost se s každou takovou pochybností vypořádat. Žalobce považuje za nedostatečné a nesprávné také vypořádání jeho námítky o lživém tvrzení M. H. týkajícím se povinnosti nosit 10 dnů krční límec po údajném napadení dne 16. 3. 2018 jako nerelevantní z důvodu zastavení řízení o tomto jiném skutku. Dle žalobce relevantním je co do posouzení věrohodnosti M. H.. Žalobce namítl, že závěry o věrohodnosti M. H. a její skutkové verze nemají oporu ve spisu a s důvodnými pochybnostmi o pravdivosti její verze se žalovaný dostatečně nevypořádal.
7. Dále žalobce namítl účelové zveličení, resp. vytvoření rozporů v jeho výpovědi (že M. H. nikdy nenadával, ač z komunikace plyne opak, a že popírá uhození M. H. dne 26. 8. 2017, ačkoliv se k němu na nahrávce přiznává), z nichž žalovaný vyvodil závěr o jeho nevěrohodnosti. Žalobce podrobně vysvětlil chronologický vývoj situace, tj. rozvodového řízení a trestního řízení, jež vedly k postupnému vyhrocení vztahů, pročez k urážkám došlo až následně po dané výpovědi. Rovněž údajné uhození dne 26. 8. 2017 bylo pouhou obranou žalobce a nikoliv napadením M. H.. Žalovaný při odmítnutí námítky, že by M. H. žalobce právě pro vyhrocenost vztahů a probíhající opatrovnické řízení křivě obvinila, jí podsunul racionální úvahu, že pokud by žalobce křivě obvinila a ten proto přišel o práci, mělo by to negativní dopad na výživu dětí, což je pouhou domněnkou. Žalobce rozvedl možnost snahy ovlivnit výsledek opatrovnického řízení právě nezaměstnaností otce a odkázal na obdobné případy v médiích. Rovněž jeho odvolací námitky, že M. H. konflikty ve vztahu vyvolává a eskaluje, což podložil

nahrávkami, žalovaný „odbyl“ konstatováním, že neobsahují relevantní skutečnosti, aniž je zřejmé, zda tyto nahrávky byly k důkazu provedeny či nikoliv.

8. Žalobce namítl i to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal správně s úvahou, zda lze bez jakýchkoliv důvodných pochybností vyloučit, že incident v roce 2017 (jež se stal, nicméně za jiných okolností, než uvedla M. H.) byl pouze inspirací pro následná křivá obvinění žalobce ze dvou fyzických útoků v době probíhajícího rozvodového a opatrovnického řízení. Zmínil snahu lékařské rodiny M. H. ovlivnit výsledek tohoto řízení v její prospěch, mimo jiné i nestandardní snahou kontaktovat znalce MUDr. Z. F., který následně nemohl vypracovat znalecký posudek.
9. Žalobce vytkl žalovanému, že suploval činnost správního orgánu I. stupně, neboť prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo žádné vlastní odůvodnění, jen opakovalo rozhodnutí trestní, čímž z dvojstupňového řízení učinil jednostupňové, ačkoliv správně měl prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost.
10. Žalobce shrnul vlastní skutkové závěry s tím, že takto vyplývají ze spisu a nebyly žádným důkazem zpochybněny ani vyvráceny, ale i ostatní důkazy jsou s nimi v souladu.
11. Vzhledem k tomu, že existuje řada důvodných pochybností o pravdivosti skutkové verze M. H., napadené rozhodnutí bylo učiněno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve spise, a z části je založen na nepřípustných důkazech a rozhodnutí je z části nepřezkoumatelné, protože žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami, své rozhodnutí označil za zákonné, důvodné, konzistentní, přezkoumatelné a mající oporu ve spisovém materiálu. Připomněl, že všechny orgány, ať již na poli kázeňském či trestním, došly ke stejným skutkovým závěrům, že se skutek stal a že jej spáchal žalobce.
13. Žalovaný uvedl, že v kázeňském i trestním řízení byl shromážděn rozsáhlý spisový materiál, a to „ve prospěch“ obou verzí skutkového děje. Žalovaný se přiklonil k verzi skutkového děje, kterou považoval za logickou a věrohodnou a kterou popsal a odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Rovněž setrval na své argumentaci ohledně věrohodnosti M. H., kterou mimo jiné odvozuje od jejího konzistentního postoje. Rozpory mezi lékařskými zprávami pak odstranil znalecký posudek MUDr. L. a doplňující výslech znalce provedený v trestním řízení. Znalecký posudek a jeho závěry obstály před oběma trestními soudy a ani žalovaný o něm neměl důvody pochybovat. Žalovaný se vyjádřil k odůvodnění nepřesností v informacích předkládaných M. H. i žalobcem a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že k sérii velmi vulgárních urážek došlo již v srpnu a září 2018 (spis na str. 175-177), tedy v době spáchání skutku. Tento nesoulad však žalovaný neuváděl jako důkaz nevěrohodnosti žalobce, pouze na něj upozornil v reakci na žalobcovu snahu znevěrohodnit M. H.. Rovněž uvedl, že nahrávky předložené žalobcem shlédl a odkázal na stranu 389 správního spisu.
14. Žalovaný odkázal na zásadu jednotnosti správního řízení a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) čj. 6 Ads 134/2012-47. Uvedl, že ač prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno stručně a v jistých ohledech nedostatečně, nelze tvrdit, že by však odůvodnění zcela absentovalo, bylo zcela nepřezkoumatelné nebo nevycházelo ze spisového materiálu, přistoupil proto k jeho doplnění. Zrušení prvoinstančního

rozhodnutí z důvodu neúplného odůvodnění by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

15. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV. Replika žalobce a další přípisy

16. Žalobce reagoval pouze na vyjádření žalovaného týkající se jeho tvrzení, že vulgarismů vůči M. H. použil až po své výpovědi v trestním řízení dne 30. 1. 2019. Dle žalobce žalovaný použil nahrávky telefonátů a sms zpráv jako důkaz jeho nevěrohodnosti a jako důkaz toho, že „fyzická inzultace dne 28. 8. 2018 je na tomto základě dobře možná a spolu s dalšími důkazy prokázaná“, a vyvodil tak závěr o jeho vině. Žalobce dále uvedl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých nahrávek žalovaný své závěry vyvodil, dle prvostupňového rozhodnutí mělo jít o nahrávky z 3. 12. 2019 a 29. 8. 2019, tedy až po jeho výpovědi v trestním řízení dne 30. 1. 2019.
17. Žalobce dále doručil soudu své podání, k němuž přiložil výzvu VZP ze dne 9. 9. 2021 k zaplacení náhrady nákladů za poškození zdraví M. H. ve výši 13.818 Kč, jež přípisem ze dne 10. 11. 2021 snížila na částku 3.111 Kč v návaznosti na projevený nesouhlas žalobce. Žalobce navrhl, aby vzhledem k tomu, že si pojišťovna po vlastní revizi účtuje pouze vyšetření ze dne 28. 8. 2018, 29. 8. 2018 a 4. 9. 2018, kdy žádná zranění nebyla zjištěna, neúčtuje si však vyšetření ze dne 30. 6. 2018, při němž byla konstatována poprvé drobná perforace bubínku, soud zvážil, zda bylo vyšetření lékařem MUDr. Z. dne 30. 8. 2018 vůbec provedeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
19. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně po postoupení spisů z krajského ředitelství policie Pardubického kraje vydal dne 18. 1. 2019 usnesení čj. KRP-105096-2/ČJ-2018-0500NU, kterým spojil ke společnému řízení dvě jednání mající znaky přestupků dle § 7 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona o některých přestupcích, jichž se měl dopustit žalobce, coby příslušník bezpečnostního sboru – Policie ČR, dne 16. 3. 2018 před domem čp. 352 v Sezemicích, ulice Žižkova a dne 28. 8. 2018, ve svém bytě v Pardubicích, Benešovo náměstí 590, verbálním a následně i fyzickým napadením M. H.. Téhož dne správní orgán I. stupně společné řízení o uvedených jednáních zahájil. Dne 24. 5. 2019 postoupil věc (obě jednání) Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) jako podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 trestního zákoníku. Následně dne 2. 7. 2019 byly zahájeny úkony trestního řízení v dané věci a dne 7. 10. 2019 bylo usnesením GIBS zahájeno trestní stíhání žalobce pro oba skutky kvalifikované jako přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákona. Následně Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, dne 10. 2. 2021 svým usnesením čj. 14 To 444/2020 – 395 zrušil odsuzující

rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 10. 2020, čj. 2 T 27/2020 – 351, a skutek ze dne 28. 8. 2018 postoupil Policii ČR (Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje), neboť uzavřel, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být posouzen jako přestupek nebo kárné provinění.

20. Správní orgán I. stupně vydal dne 28. 5. 2021 rozhodnutí č. KRVS-8/2021, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání jednání majícího znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, jak je uvedeno výše. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
21. Dle § 4 odst. 5 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění zákona (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) se projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej příslušník bezpečnostního sboru podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon o služebním poměru. Řízení o jednání, které má znaky přestupku je v něm upraveno v části dvanácté hlavě IV. v ustanoveních § 186 až § 189a. Ustanovení § 189 zákona o služebním poměru taxativně stanoví, v jakých otázkách se postupuje podle zvláštních právních předpisů, jimiž v předmětném případě jsou zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích (zejména se jedná o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny, určení povahy a závažnosti jednání, které má znaky přestupku, polehčující okolnosti, přitěžující okolnosti, ukládání kázeňských trestů, společné řízení, odložení věci).
22. Dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na zdraví.*
23. Přestupek je dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
24. V souladu s ustanovením § 13 zákona o odpovědnosti za přestupky je *fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku.*
25. Objektivní stránkou skutkové podstaty přestupků je jednání (případně opomenutí) pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Jednání, coby základní složka objektivní stránky přestupku, je projev vůle pachatele ve vnějším světě jako vědomé činnosti člověka zaměřené na dosažení určitého cíle, záměru (v jednání musí být spojena jednota vůle s jejím projevem, aby se o jednání skutečně jednalo). Jednání může spočívat v konání nebo v opomenutí (nekonání). Jen takové děje, které jsou jednáním, lze v trestním řízení dokazovat a právně kvalifikovat a jen jednáním může být způsoben následek významný pro přestupkové právo. Následek spočívá v porušení nebo ohrožení hodnot (zájmů, vztahů), které jsou objektem přestupku, tedy k jejichž ochraně zákonná skutková podstata přestupku slouží. Následek musí být způsoben jednáním (musí být dán příčinný vztah - kauzální nexus, mezi jednáním a následkem).

Dále k jednotlivým žalobním námitkám:

26. Krajský soud uvádí, že žalobce ve větší míře shodné námitky uplatnil ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný se s nimi vypořádal. V této souvislosti pak předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a

proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

27. Namítá-li žalobce, že správní orgán I. stupně vzal nedostatečně v potaz širší rodinné souvislosti celé věci (probíhající opatrovnické a rozvodové řízení a z toho plynoucí pravděpodobnou účelovost jednání M. H.), pak krajský soud musí nesouhlasit. Na straně 11 napadeného rozhodnutí žalovaný v části týkající se hodnocení důkazů mimo jiné uvedl, že na základě zpráv institucí poskytujících psychologické poradenství „lze konstatovat vyhozené vztahy mezi bývalými manžely a zároveň zájem obou manželů o minimalizaci dopadů rozpadu manželství na děti“. Rovněž uvedl, že právě tyto zprávy považuje pouze za doplňkový materiál, který popisuje vztahy v rodině H.. Z uvedené citace je zřejmé, že žalovaný si byl vědom a vzal v potaz rozvodové a související opatrovnické řízení manželů a rovněž vysokou napjatost vztahů.
28. Žalobce ve svém stěžejním žalobním bodě namítl, že skutkový stav, jenž vzal žalovaný za prokázaný, je v rozporu s obsahem spisu. V rámci jednotlivých námitek správním orgánům vytýkal tendenční hodnocení důkazů, porušení zásady volného hodnocení důkazů, zásady presumpce neviny a zásady *in dubio pro reo*. Žalobce opakovaně uvedl, že z jeho strany k žádnému útoku na M. H. nikdy nedošlo, proto zpochybnil věrohodnost její výpovědi zejména z důvodu zjevné eskalace následků v čase, prokazatelné lži při líčení psychických následků po napadení a zveličování následků jiného tvrzeného napadení dne 16. 3. 2018.
29. Žalobci nelze primárně přisvědčit v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, protože ta je namíste, pokud správní orgán po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupin odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však správní orgán po vyhodnocení důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna (tedy „uvěří jí“) a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch obviněného“, neboť správní orgán pochybnosti nemá (srov. trestněprávní judikaturu k použitelnosti uvedené zásady, tj. zejména usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 154/02, usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1806/09, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1533/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 11 Tdo 1504/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 Tdo 291/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 8 Tdo 924/2020). K použitelnosti trestněprávní judikatury týkající se uvedené zásady v přestupkovém řízení pak lze jmenovat např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 109/2012-26. V uvedeném případě nevystaly žádné rozumné pochybnosti, jež by použití uvedené zásady aktivovaly.
30. Podle zásady volného hodnocení důkazů hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota

závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mimo jiné předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované informace podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností. Krajský soud konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí detailně popsal svůj důkazní postup včetně hledisek, které užil při hodnocení důkazů jednotlivě i všech ve vzájemných souvislostech, poukázal na rozpory jednotlivých výpovědí a vypořádal se s obhajobou žalobce. Skutkové závěry žalovaného lze považovat za logické a dávající ucelený obraz o průběhu manželské hádky dne 28. 8. 2018.

31. Za zásadní lze rovněž považovat námitku týkající se rozporů v lékařských zprávách, tedy skutečnosti, že dne 29. 8. 2018 (tj. 1 den po předmětné události) byla M. H. vyšetřena MUDr. Z. a z vyšetření nevyplynula perforace bubínku (resp. z provedeného tympanometrického vyšetření lze činit závěr, že k perforaci bubínku nedošlo), avšak při následném vyšetření ze dne 30. 8. 2018 provedeném MUDr. Z. již byla konstatována možná perforace bubínku a tympanometrické vyšetření vykazující unikající zvuk. K těmto rozporům lze uvést, že se jimi zabýval jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Správní orgán I. stupně se ztotožnil s odůvodněním výše uvedeného usnesení krajského soudu v rámci trestního řízení vedeného proti žalobci pro týž skutek, konkrétně pak citoval odstavce 6, 7 a 8 na straně 3 a dále odstavec 2 na straně 4 předmětného usnesení, v nichž rovněž oba trestní soudy přes všechny rozpory uvedených lékařských zpráv přisvědčily výpovědi M. H.. Žalovaný pak rozpory lékařských zpráv a své úvahy a závěry z nich plynoucí uvedl na stranách 5, 6, 7, a 11 svého rozhodnutí. Žalovaný potvrdil rozpory lékařských zpráv a uzavřel, že tyto byly odstraněny znaleckým posudkem MUDr. L. a jeho výsledkem u hlavního líčení u okresního soudu, kde uvedl, že malá perforace bubínku nemusí být krátce po zranění pohledově zjištěna a diagnostika je snazší v době, kdy jsou příznaky hojení (zduření, zarudnutí) již rozvinuty. To dle žalovaného vysvětluje, že zranění existovalo již 29. 8. 2018, ale pohledově bylo zjištěno až následujícího dne. Žalovaný rovněž konstatoval, že negativní tympanologické vyšetření ze dne 29. 8. 2018 možnost prasklého bubínku sice vylučuje, ale že znalec připustil, že toto vyšetření mohlo být provedeno nekvalitně, k čemuž se přiklonil i žalovaný.
32. Krajský soud považuje za stěžejní důkazy lékařské zprávy z ošetření bezprostředně po události ze dne 28. 8. 2018 (udávající kontusi tváře), z vyšetření na ORL dne 29. 8. 2018 (udávající kontusi pravé tváře a pravého boltce, TM A/A v normě) a následně i dne 30. 8. 2018 (udávající patrné zarudnutí v zadním dolním čtverci, může jít o drobnou perforaci bubínku, TM uniká vpravo vzduch), rovněž pak znalecký posudek znalce MUDr. P. L.

ze dne 6. 9. 2020 a jeho výslech při hlavním líčení dne 29. 9. 2020. K původnímu znaleckému posudku vypracovanému MUDr. P. L. přihlíženo nebylo, neboť tento nedisponoval všemi lékařskými zprávami (zejm. pak zprávou ze dne 29. 8. 2018) a když mu chybějící zpráva byla během výslechu při hlavním líčení u okresního soudu dne 4. 6. 2020 předestřena, odkázal na nutnost vyjádření specialisty ORL. Znalec MUDr. L. uvedl, že „poranění M. H. dne 28. 8. 2018 vzniklo přímým působením tupého násilí nevelké až nanejvýš středně velké intenzity proti pravé straně jejího obličeje a proti pravému ušnímu boltci, kdy zraňující předmět byl hladký, pevný, spíše většího objemu, který při dopadu do oblasti ústí zevního zvukovodu vedl ke zvýšení tlaku v zevním zvukovodu, což mělo za následek vznik drobné perforace pravého ušního bubínku. Tupé násilí mohlo působit proti pravé straně hlavy poškozené pouze jednou. Poranění tedy mohlo velmi dobře vzniknout tak, jak uvedla ve své výpovědi paní Mgr. H.. ...poranění paní M. H. ze dne 28. 8. 2018 měla za následek bolestivost poraněné pravé strany hlavy, zhoršení sluchu, pocit pískání či šumění v pravém uchu, závratě. Tyto obtíže trvaly až do doby zhojení perforace pravého ušního bubínku, které bylo konstatováno dne 19. 9. 2018, tedy po uplynutí tří týdnů od vzniku poranění.“ Dále znalec vysvětlil, že „perforace ušního bubínku následkem barotraumatu, tedy krátkodobému vystavení vzduchovému přetlaku, vzniká nejčastěji úderem dlaní, pěstí nebo vhodným tupým předmětem do oblasti ucha. V časném poúrazovém stádiu nejsou na okrajích perforace patrné změny charakteristické pro hojení, totiž zarudnutí, případně zduření aj. tyto změny se rozvíjí později a jsou obvykle doprovázeny i akcentací klinických obtíží pacienta. Rovněž diagnostika perforací malého rozsahu je snazší v době, kdy jsou příznaky jejího hojení již rozvinuty, klinický průběh interpretovaný poškozenou opakovaně v neměnné podobě je v souladu s klinickým nálezem u poškozené dne 30. 8. 2018. K perforaci jejího ušního bubínku mohlo dobře dojít při incidentu dne 28. 8. 2018, ale jistě k němu nedošlo po 29. 8. 2020“ *(poznámka krajského soudu: je zde zřejmá chyba v uvedení roku, neboť správně je 2018)*. Zodpovězení otázek znalec uzavřel tím, že poranění poškozené nese charakteristické rysy barotraumatu a mechanismus vzniku zranění, jak jej popisuje poškozená, je možný i pravděpodobný. Dále shledal rozpor v lékařských zprávách z ORL ze dne 29. 8. 2018 a 30. 9. 2018 významným. Uvedl, že „podle klinických příznaků a vývoje obtíží u poškozené i popsaného objektivního nálezu na ušním bubínku dne 30. 9. 2020 lze s velkou pravděpodobností konstatovat, že k perforaci ušního bubínku poškozené došlo již 28. 8. 2020“ *(poznámka krajského soudu: je zde zřejmá chyba v uvedení roku, neboť správně je 2018)*. Během svého výslechu při hlavním líčení dne 29. 9. 2020 znalec doplnil, že malá perforace nemusí být pohledově zjištěna, pomocí přístrojů musí být zjištěna vždy. Při použití mikroskopu je velice nepravděpodobné, že by se perforace nepoznala, pokud by tam byly vyznačeny hojivé elementy. U traumatických mechanismů je obvyklé, že dojde k takové perforaci, kdy nedojde k odtržení části bubínku a ten se následně vrátí do původního postavení, a to potom prostým pohledem vidět není. Tympanometrickým vyšetřením se zjistit dá, pokud byla křivka vyšetření normální, byl buďto bubínek celistvý nebo bylo vyšetření provedeno ledabyle. Znalec rovněž uvedl, že v den incidentu bylo na chirurgii popsáno pohmoždění pravé tváře, což následující den MUDr. Z. při prvním ORL vyšetření doplnila a uvedla zhmoždění pravé tváře a pravého ušního boltce. Toto pohmoždění pravého boltce si znalec vysvětluje tak, že s největší pravděpodobností vznikla perforace v době, kdy byl pohmožděn pravý ušní boltce, tedy už před 29. 8. 2018. Tympanometrické vyšetření (křivka A) by nemohlo být v případě

současné perforace, není to technicky možné. Znalec rovněž upozornil, že hojivé změny jsou patrné obvykle nejdříve po 24 hodinách, ale i po dvou dnech.

33. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že znaleckým posudkem a výsledkem zmalce došlo k odstranění a vysvětlení rozporů v lékařských zprávách a lze se s jeho závěry ztotožnit. Pokud bezprostředně po incidentu zaznamenal lékař *contusio faciei sine* zhmoždění tváře vpravo (bez bližší lokalizace) a následující den (tj. 29. 8. 2018 v 10:23) konkrétněji oproti této předchozí zprávě uzavřela jiná ORL lékařka, že se jedná o zhmoždění pravé tváře a pravého boltce, je tedy zřejmé, že zhmoždění pravého boltce bylo dne 29. 8. 2018 objektivně patrné, a to i přes všechny výsledky vyšetření, kdy perforace bubínku tento den lékařkou shledána nebyla. Ze spisu vyplývá, že k napadení ze strany žalobce (tj. k facce přes pravou tvář a boltec) mělo dojít cca okolo 14:30 dne 28. 8. 2018. V době vyšetření u MUDr. Z. dne 29. 8. 2018 v 10:23 tedy neuplynulo znalcem zmiňovaných minimálních 24 hodin od incidentu potřebných pro viditelnost známek hojení perforovaného bubínku. Byť tedy dne 29. 8. 2018 neviděla lékařka perforaci bubínku, avšak zaznamenala zhmoždění pravého boltce, lze souhlasit s hodnocením znalce, že perforace bubínku s největší pravděpodobností byla již tohoto dne přítomna, a tedy tympanometrické vyšetření nebylo provedeno správně. Následně dne 30. 8. 2018 v 8:16, tedy již 41 hodin po incidentu, byla při dalším vyšetření hojící se perforace bubínku jak viditelná, tak byla tympanometrickým vyšetřením prokázána netěsnost pravého ušního bubínku. K námitce nepřipustnosti důkazu znaleckým posudkem pro dotaz znalce na ORL lékaře MUDr. Z. krajský soud uvádí, že znalec dle posudku kontaktoval jak MUDr. Z., tak lékařku MUDr. J. S. (léčba zánětu zvukovodu levého ucha s nálezem normálním na pravém uchu v roce 2016) s dotazem na léčbu M. H.. Znalec však při zodpovězení otázek svůj závěr o tom, že s velkou pravděpodobností k perforaci bubínku došlo již 28. 8. 2018, vyvodil z „klinických příznaků a vývoje obtíží poškozené i popsaného objektivního nálezu na ušním bubínku dne 30. 9. 2020“ (*poznámka soudu: stejně jako již výše zmíněná chyba v uvedení roku, mělo být uvedeno 2018*). Znalec tedy vyšel z lékařské zprávy a v ní objektivně popsaného stavu bubínku. Nedošlo tedy k deformaci ani posunu textace lékařské zprávy a ani posudek nelze označit za nepřipustný důkaz. Nedošlo tedy k porušení ustanovení o řízení ze strany žalovaného, jak žalobce namítal. Možnost, že by vyšetření MUDr. Z. bylo ledabylé a vyšetření MUDr. Z. správné, jak uvádí žalobce, je vyvrácena výše uvedenou výpovědí znalce při hlavním líčení, že sama MUDr. Z. objektivně zaznamenala kontuzi pravého ušního boltce a MUDr. Z. kromě tympanologického vyšetření i pohledově objektivně zaznamenal zarudnutí v zadním dolním čtverci bubínku (tedy projev hojících se změn na bubínku). Je to pak právě znalcův závěr, který zapadá do souvislostí a tvoří se zbylými důkazy ucelený obraz o skutkovém ději, který vzal žalovaný za prokázaný.

34. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že u poškozené nebylo žádné zranění objektivně zjištěno, leda pouhé zarudnutí bubínku, jež si mohla způsobit sama, a že tedy nebyla prokázána souvislost zarudnutí s údajným napadením. Žalobce totiž opomněl ostatní důkazy (zejm. lékařské zprávy) prokazující, že jak v den napadení byla objektivně zjištěna u M. H. kontuze tváře, tak za necelých 20 hodin po incidentu byla jiným lékařem rovněž objektivně pozorována kontuze pravé tváře společně s kontuzí pravého boltce. MUDr. Z. pak dne 30. 8. 2018 bylo objektivně zjištěno zarudnutí v zadním dolním čtverci bubínku, což jsou projevy hojení porušeného bubínku. Dalším nepřímým důkazem ruptury bubínku pak bylo tympanologické vyšetření, při němž na

pravém uchu unikal vzduch. Drobná ruptura bubínku tak byla jak dle znalce, tak dle trestních soudů a správních orgánů, prokázána a krajský soud se s nimi ztotožňuje.

35. Taktéž námitka „nelogičnosti“ popisu skutku, že úder byl veden do oblasti pravé tváře a krku a že bubínek se nachází mimo tuto oblast, je nedůvodná a lze ji označit za účelovou. Oblast tváře a krku bezprostředně sousedí s oblastí ucha a nelze tak hovořit o chybném popisu skutku. Nadto krajský soud doplňuje, že při případném chybném popisu skutku by bylo třeba zkoumat totožnost skutku, která je zachována za předpokladu, jestliže: a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písm. a) a b) alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu (srovnej Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. II. díl., 5. vydání. Praha: C. H. Beck 2005, s. 1682). Z uvedeného je tedy zřejmé, že v předmětném případě je v každém případě totožnost skutku zachována úplnou shodou následku, tudíž ani případné pochybení v popisu skutku nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
36. Další námitky žalobce, jež měly vést k znevěrohodnocení M. H. a její skutkové verze, směřovaly proti nesprávnému vypořádání jeho odvolacích námitek ohledně nepředložení zprávy M. H. a jejího nedostavení se ke kontrole na ORL po jednom týdnu, ale až 19. 9. 2018. I tyto považuje krajský soud za nedůvodné.
37. Věrohodnost poškozené odůvodnil žalovaný na straně 10 a násl. napadeného rozhodnutí, výpověď považoval za přesvědčivou, konzistentní a bez vnitřních rozporů. Poškozená nezveličovala způsob napadení (pouze jeden úder) ani jeho následky (k otázce postupné diagnózy perforace bubínku viz výše). Krajský soud se s uvedenými závěry ztotožňuje. Ohledně pozdní kontroly namítal žalobce v odvolání, že poškozené byla určena kontrola po týdnu proto, aby nález (*pozn. krajského soudu: drobná perforace bubínku*) mohl být s jistotou potvrzen. Na tuto kontrolu se poškozená nedostavila, tudíž dle žalobce znemožnila ošetřujícímu lékaři ORL stanovit, jestli se tedy vůbec jednalo o možnou drobnou perforaci. Žalovaný se k tomu vyjádřil dostatečně na straně 12 napadeného rozhodnutí, že účelem kontroly nemělo být potvrzení diagnózy, ale měla být provedena za účelem vyhodnocení vývoje zranění. Jak znalec, tak MUDr. Z. hodnotili odložení kontroly neutrálně. Na straně 7 napadeného rozhodnutí žalovaný tato vyjádření shrnul tak, že během hlavního líčení dne 29. 9. 2020 vypověděl znalec MUDr. L., že nedostavení se na kontrolu přisuzuje tomu, že se zdravotní stav poškozené zlepšil, obtíže se v důsledku zacelení bubínku zmírnily, termín návštěvy je pouze doporučený. Obdobně se vyjádřil i MUDr. Z.. Krajský soud k tomu dodává, že i MUDr. Z. se k termínu kontroly coby pouhého doporučení vyjádřila dne 4. 6. 2020 při výsledku u hlavního líčení, kontrolu označila za výhodu pro pacienta, neboť pokud dojde k zacelení bubínku, nemusí již dále být opatrný na zvukovod. Z ničeho tedy nevyplývalo, že by během kontroly mělo dojít (anebo vůbec mohlo dojít) ke kontrole diagnózy, jak žalobce ve svém odvolání namítl. Žalovaným vypořádanou odvolací námitku lze považovat za dostatečnou.
38. Pokud jde o lékařskou zprávu ze dne 29. 8. 2018, ta byla M. H. doložena již v řízení před GIBS. Skutečnost, že v prvním kontaktu s policejními orgány nepředložila veškerou zdravotní dokumentaci, ale pouze zprávy jí tvrzená zranění prokazující, sama o sobě

nemůže svědčit o úmyslu zprávu zatajit. M. H. podle spisu s příslušnými orgány spolupracovala, podepsala již dne 28. 2. 2019 souhlas se zproštěním mlčenlivosti zdravotních pracovníků. Ve zprávě praktické lékařky MUDr. D. B. ze dne 25. 3. 2019 bylo ošetření na ORL ze dne 29. 8. 2018 zmíněno. Dne 2. 12. 2019 podepsala M. H. další souhlas se zproštěním mlčenlivosti i ve vztahu k zdravotní pojišťovně a zdravotní dokumentaci a dne 10. 12. 2019 podepsala další takový souhlas se zproštěním mlčenlivosti ve vztahu k zdravotní pojišťovně a všem skutečnostem týkajícím se její osoby. Z uvedeného tedy úmyslné zatajení zprávy ze dne 29. 8. 2018 a snížení věrohodnosti M. H. vyvodit nelze.

39. K námitce, že M. H. postupně zveličovala následky napadení, žalobce uvedl, že se žalovaný při posuzování její věrohodnosti vůbec nevypořádal s odvolací námitkou, že prokazatelně lhala při líčení údajných psychických následků napadení, když uvedla, že musela celkem desetkrát navštívit psychologické pracoviště PhDr. N., což bylo výpisem zdravotní pojišťovny vyvráceno. To dle jeho názoru činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, protože při respektování zásady *in dubio pro reo* může každá důvodná pochybnost o věrohodnosti poškozené a její verze být důvodem o závěru o nevině žalobce. Předně je třeba podotknout, že žalovaný na straně 11 napadeného rozhodnutí ve druhém odstavci uvedl, že zprávy od subjektů poskytujících poradenství považuje jen za doplňkový materiál, který popisuje vztahy v rodině žalobce a poškozené a nelze než konstatovat, že jde o vztahy vyhrocené, avšak se zájmem na minimálním dopadu na děti. Následně žalovaný na téže straně uvedl, že „nesrovnalosti ve výpovědích poškozené, na něž poukazuje odvolatel, nijak poškozenou neznevěrohodňují; jedná se o drobné odchylky bez významu pro dané řízení; výpovědi poškozené jsou konzistentní, odpovídají důkazům a nenesou žádné znaky snahy o zveličování jednání odvolatele“. S verzí, že by následkem jednání měly být psychické následky poškozené, nebylo ani v trestním ani v kázeňském řízení vůbec pracováno. Skutečnost, že poškozená vyhledala psychologickou pomoc či podporu, vyplynula ze spisu i zpráv Mgr. E. K., tak SKP centrum o. p. s. U žalobcem uváděné PhDr. L. N. byla dle přehledu úhrad zdravotní pojišťovny poškozená 8 x v roce 2018 a 4 x v roce 2019, nicméně takový údaj nevypovídá nic o možných pojišťovnou nehraných sezeních. Otázka četnosti návštěv u této psycholožky nebyla předmětem dokazování, a tedy ani pravdivost či lživost takového tvrzení poškozené nemohla být konstatována ani trestními soudy ani správními orgány. Proto výše citované vypořádání se žalovaného s množstvím námitek žalobce týkajících se věrohodnosti poškozené lze považovat za dostatečné. Rozhodnutí není v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Tutéž argumentaci lze vztáhnout i na žalobcovu námitku, že v souvislosti s jiným údajným napadením poškozené jeho osobou dne 16. 3. 2018 zveličovala následky napadení tvrzenou nutností nosit deset dní krční límec, což bylo dle něj v řízení vyvráceno. Žalovaný se s námitkou vypořádal jejím označením za nerelevantní, neboť řízení o tomto skutku bylo zastaveno z důvodu promlčení.
40. Další námitka spočívala v argumentaci, že žalovaný účelově zveličil či sám vytvořil rozpory ve výpovědi žalobce, který dne 30. 1. 2019 uvedl, že poškozené nikdy nenadával. Krajský soud ji považuje za nedůvodnou, neboť žalovaný na straně 12 napadeného rozhodnutí pouze upozornil, že „ani výpovědi odvolatele nejsou prosté nepřesností“ a jako jeden příklad nepřesnosti zmínil právě tvrzení žalobce, že poškozenou nikdy neurážel. Je zřejmé, že se jednalo o pouhé dodání váhy závěru žalovaného, že ne každá nepřesnost má potenciál znevěrohodnit výpověď určité osoby jako celek. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na zprávy v aplikaci WhatsApp zaznamenané na č. 1.

175 až 177 spisu, z nichž vyplývají vulgarity žalobce vůči poškozené nejen v době po jeho výsledku dne 30. 1. 2019, ale již v srpnu a září roku 2018. Krajský soud musí potvrdit, že vulgární urážky jsou v uvedených zprávách z přelomu srpna a září roku 2018 ze strany žalobce vůči poškozené skutečně obsaženy. Důkaz nahrávkami předloženými žalobcem v rámci trestního řízení, jež mají dle žalobce prokazovat, že poškozená vyvolávala a eskalovala konflikty v manželství, byl založen na č. l. 387-388 spisu, obsahuje jednak psanou část s vysvětlením obsahu DVD nahrávek a dále samotné DVD s nahrávkami. Žalovaný jej hodnotil tak, že neobsahuje žádné podstatné skutečnosti. Ve vyjádření k žalobě pak dodal, že s ohledem na obsah nahrávek považoval jejich obsah za natolik irrelevantní a zbytečný, že se spokojil se strohým tvrzením, že neobsahuje žádné podstatné skutečnosti. Byť to tedy nevyjádřil výslovně, lze dovodit, že provedení důkazu samotným DVD považoval pro posouzení řešené věci za nadbytečné. Krajský soud se po seznámení s obsahem listiny nazvané žalobcem „obsah DVD“ popisující obsah nahrávek (č. l. 387 a 388 spisu) ztotožňuje s názorem žalovaného, že nahrávky se netýkají předmětu řízení a nemohou sloužit jako důkaz o nevěrohodnosti skutkové verze předestřené poškozenou v této věci (objektivně zdokumentované lékařskými zprávami a výsledkem znalce - viz výše), a bylo by proto nadbytečné jej provádět jako důkaz.

41. V další námitce žalobce žalovanému vytkl, že se nesprávně vypořádal s tím, zda „lze bez jakýchkoliv důvodných pochybností vyloučit, že incident z roku 2017 byl pouze inspirací pro následná křivá obvinění žalobce ze dvou fyzických útoků již v době probíhajícího rozvodového a opatrovnického řízení“. Uvedenou námitku lze označit za účelovou. Jak je již uvedeno shora, ze souboru lékařských zpráv, znaleckého posudku, výsledku znalce a výpovědi poškozené lze dospět k závěru, že tyto tvoří ucelený řetězec důkazů dávající dostatečný obraz o skutkovém ději. Lze souhlasit jak s trestními soudy, tak se správními orgány, že zranění (perforaci bubínku) lze stěží simulovat (tím méně s objektivně zjištěným stavem bubínku dne 30. 8. 2018 a objektivně zjištěnou kontuzí tváře a boltce dne 29. 8. 2018), takové následky odpovídají skutkovému ději opakovaně popsanému poškozenou. Krajský soud rovněž považuje za podstatnou i skutečnost, že žádný z ošetřujících lékařů nevyslovil žádnou pochybnost o tom, že by zranění nemohlo být způsobeno v souvislosti s uváděným dějem, naopak ze zpráv jednoznačně vyplývá, že zranění bylo způsobeno druhou osobou v rámci popsaného napadení.
42. V případě, že správní orgán nemá dostatek přímých důkazů, je možné a rovněž i třeba opřít skutkové závěry o nepřímé důkazy, které pokud se řetězí a navzájem si neodporují, nelze *a priori* považovat za méně přesvědčivé, než takové, které by vyplývaly z přímých důkazů, a to ani tehdy, bylo-li možno dokazování doplnit ještě o další nepřímé důkazy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2228/12). Byť by tedy jednotlivé důkazy mohly vést k závěru, že ke spáchání přestupku nedošlo, pro vlastní rozhodnutí je rozhodující posouzení všech důkazů v jejich vzájemné souvislosti. Právě při posouzení všech souvislostí se tvrzení žalobce, že se M. H. ani nedotkl a ona si způsobila zranění či je předstírala sama, jeví jako zcela nepravděpodobné a účelové. Nadto je třeba poukázat, že závěry lékařských zpráv společně se znaleckým posudkem MUDr. L. odpovídají skutkové verzi poškozené a společně s ní tvoří ucelený řetězec důkazů prokazující žalovaným popsaný zjištěný skutkový stav. Naproti tomu žalobce nenabídl komplexní a ucelenou skutkovou verzi, k níž by se mohl správní orgán přiklonit, svými námitkami se pouze snažil vyvracet jednotlivé důkazy prokazující žalovaným zjištěné skutečnosti.

43. Krajský soud má za to, že skutkový stav má oporu ve správním spise a není s ním v rozporu a že při dokazování a hodnocení důkazů správní orgány neporušily zákonné požadavky na vedení správního řízení, jež by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.
44. K žalobcově poslední žalobní námitce, v níž vytýká žalovanému, že v podstatě suploval činnost správního orgánu I. stupně, krajský soud uvádí, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu ve správním soudnictví rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže případnou nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008-73). Konkrétně pak v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25, NSS uvedl, že *„ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty.“* V souladu se zásadou jednotnosti správního řízení není tedy ani poslední žalobní námitka důvodná.
45. Pro úplnost krajský soud k podání žalobce ze dne 29. 11. 2021 nazvanému „Zaslání materiálů týkajících se VZP ČR ohledně úhrady nákladů léčení poškozené jako doplnění materiálů ke správní žalobě podané dne 27. 9. 2021“ dodává následující. Žalobce v tomto podání navrhl soudu zvážit, zda bylo vůbec provedeno vyšetření MUDr. Z. dne 30. 8. 2018, neboť toto vyšetření si VZP nenárokují (nárokují si pouze úhradu za vyšetření ze dne 28. 8. 2018, 29. 8. 2018 a 4. 9. 2018), což by mělo podporovat jeho tvrzení, že M. H. žádné zranění neutrpěla. Rovněž upozornil na nesrovnalosti mezi výpovědí MUDr. Z. během hlavního líčení a při konzultaci se znalcem MUDr. L.. Krajský soud považuje zmíněnou argumentaci žalobce za irelevantní. To, co si VZP nárokují vůči pachateli přestupku jako náhradu škody jeho jednáním vzniklou, nijak neprokazuje okolnosti ani následek takového jednání. Navíc vyšetření ze dne 30. 8. 2018 a jeho jednotlivé úkony jsou uvedeny v přehledu úhrad ze zdravotní péče vyhotoveného VZP (na č. l. 103 ve správním spise), přičemž provedení tohoto vyšetření ani jeho výsledek nebyly ničím relevantním zpochybněny.
46. Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jenž má oporu ve spise, tedy že se žalobce dopustil výše popsaného jednání (nejprve slovního a následně i fyzického napadení jedním úderem ruky do oblasti pravé tváře a krku svojí bývalé manželky M. H.), čímž ji v příčinné souvislosti způsobil zranění (drobnou perforaci pravého ušního bubínku). Žalobce si

musel být vědom toho, že jí takovým úderem může způsobit zranění a pro takový případ s tím musel být srozuměn. Dle krajského soudu tedy jednání žalobce bylo v příčinné souvislosti se způsobeným zraněním (následkem) a bylo kryto zaviněním ve formě nepřímého úmyslu. Společenská škodlivost je pak dána již samotným faktem, že předmětné jednání je za přestupek označeno. Žádné fyzické násilí užitě vůči jiné osobě, tím spíše vůči osobě slabší, příp. nemocné či zranitelné, nemůže být společností tolerováno.

VI. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. srpna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu